

XI.

B e t æ n i n g

over

Forflag til Lov om Forhøielse af Invalideforsørgelser.

(Udgiven af Folkethingets Udvalg den 7de December 1874.)

I Betragtning af den Gang, som Forhandlingerne om nærværende Sag fik i forrige Samling, har Udvalgets Flertal fundet det rigtig at anbefale Thinget at fremskynde Vedtagelsen af dette Lovforslag saa meget som muligt. Man skal i den Henseende minde om, at da man i forrige Samling kom til Erkjendelse af, at det af Regjeringen forelagte større Lovforslag om Underklassernes Pensioneringsforhold og Invalideforsørgelsen ikke kunde gennemføres inden Samlingens Slutning, at man da saavel i Udvalget som med Regjeringen blev enig om særskilt at fremme et Forslag, der skaffede de hidtilværende Invalider en passende Forhøielse af deres Understøttelse. Paa Grund af Samlingens Slutning blev dette Forslag dog ikke til Lov. Smidterid have de vedkommende Invalider en berettiget Forventning om, at der saa snart som muligt skaffes dem det saaledes lovede Tillæg, og dette Hensyn maa antages at have bevæget Forslagsstillerne af nærværende Lovforslag til atter at indbringe det i denne Samling. Udvalgets Flertal lægger en ikke ringe Vægt paa at bidrage Sit til, at dette Lovforslag, om hvis Realitet man formentlig fra alle Sider er enig, kan udkomme som Lov inden Nytaar, saa at de Paagjældende kunne faae udbetalt paa en Gang det samlede Tillæg fra 1ste April d. A. at regne, og da man ikke tør vente, at Regjeringens atter i Aar forelagte større Lovforslag saa hurtigt kan gennemføres, har man ikke troet at burde tilbageholde nærværende Forslag, som man derfor herved anbefaler til hurtigt mulig Fremme.

Enfelte Indringer i Lovforslagets Indhold, hvorom der er tilvebragt Enighed i Udvalget, forbeholder man sig nærmere at motivere ved Behandlingen i Thinget.

Naar Udvalgets Mindretal (Ansjær, Dinesen, Gad, Scavenius, Lermansen, Lugen og

Ivermoes) ikke har troet at burde slutte sig til anbefaling af det her foreliggende, private Lovforslags Fremme i Dieblirket, er Grunden ikke den, at det jo fuldstændigt kan slutte sig til Tanken om det Onskelige i snarest at forskaffe de paagjældende Invalider den sørgede Understøttelse, hvortil de fra alle Sider erkjendes at have hellig Trang.

Grunden er derimod den, dels at Mindretallet ikke kan erkjende det for rigtig, naar et Forslag foreligger fra Regjeringen, hvori et af Udvalget anerkjendt Formaal fremmes paa en Maade, man anser for rigtig, da at benytte det private Initiativ, dels at det i det Mindste paa Sagens nærværende Standpunkt tror, at de Paagjældendes Interesser ville fremmes lige saa sikkert og efter al Sandsynlighed lige saa hurtigt ved dens Behandling, samtidigt med de andre i Lovforslaget indeholdte vigtige og for Hæren betydningsfulde Spørgsmaal.

Ændringsforslag.

Af Udvalget:

Til § 1.

1) I Stedet for Ordene i 1ste Linie „Indtil en ny Lov om Invalideforsørgelser udkommer,“ sættes: „Fra 1ste April 1874 at regne“.

Til § 2.

2) Paragrafen affattes saaledes:
„Fra samme Tidspunkt forhøies de ved Lov af 9de April 1851 §§ 17 og 18 og Lov af 24de Februar 1858 § 4 hjemlede Invalideforsørgelser med 30 pCt. af de første 300 Kroner og 10 pCt. af det overskydende Beløb.“

Til § 5.

3) Paragrafen udgaar.

Ansjær.

Berg,

Kl. Berntsen,

Bojsen,

Formand.

Sekretær.

Ordfører.

Clausager.

Dinesen.

Gad.

Holm.

N. Jensen (Standerborg Amts 2den Valgfreds).

Kjær.

S. Pederfen.

Scavenius.

Lermansen.

Lugen.

Ivermoes.